

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1073/2024
18.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Мирољуба Томића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Уроша Кнежевића, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и става 3. КЗ и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, Немање Алексића и Петра Матковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 12/23 од 14.12.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 214/24 од 05.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, Немање Алексића и Петра Матковића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 12/23 од 14.12.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 214/24 од 05.06.2024. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Немање Алексића и Петра Матковића, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док се исти захтеви у осталом делу одбацују.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 12/23 од 14.12.2023. године, у ставу I изреке, окривљени Урош Кнежевић оглашен је кривим због извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и става 3. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године и 2 месеца и због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 8 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.01.2023.

године до 26.10.2023. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана почев од 26.10.2023. године па надаље, а најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне затвора.

Истом пресудом, обавезан је окривљени Урош Кнежевић да плати трошкове кривичног поступка настале пред Вишим јавним тужиоцем у Сомбору у износу од 118.560,12 динара, трошкове кривичног поступка који су настали пред судом у износу од 152.751,00 динара, као и паушал у износу од 10.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом у ставу II изреке, на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, окривљени Урош Кнежевић ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 214/24 од 05.06.2024. године, усвајањем заједничке жалбе бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Немање Алексића и Петра Матковића, у делу одлуке о урачунавању времена проведеног на задржавању, преиначена је пресуда Вишег суда у Сомбору К 12/23 од 14.12.2023. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеном Урошу Кнежевићу у јединствену казну затвора од 3 године и 8 месеци на коју је осуђен првостепеном пресудом на основу одредбе члана 63. став 1. КЗ, урачунао време проведено на задржавању, време проведено у притвору и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана почев од 03.01.2023. године па надаље, док су заједничка жалба бранилаца окривљеног у преосталом делу и жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору, као и жалбе бранилаца окривљеног, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Уроша Кнежевића:

- адвокат Горан Карадаревић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажних пресуда одложи, односно прекине, а да побијане пресуде укине;

- адвокати Немања Алексић и Петар Матковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда закона из члана 439. тачка 1) и 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоца о седници већа, а да у складу са ставом 3. тог члана, одреди да се извршење правноснажних пресуда одложи, односно прекине, као и да укине побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду, уз налог да се изврши обавезна промена поступајућих већа или да преиначи другостепену пресуду, усвоји жалбе окривљеног изјављене против првостепене пресуде и да донесе ослобађајућу пресуду.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП),

након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода изложених у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, Немање Алексића и Петра Матковића су неосновани у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтев браниоца окривљеног, адвоката Горана Карадаревића је неоснован у делу у коме се односи на битну повреду одредаба кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а захтев бранилаца окривљеног, адвоката Немање Алексића и Петра Матковића је неоснован у делу у коме се односи на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док су осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног недозвољени, односно немају законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног Уроша Кнежевића, адвокат Горан Карадаревић истиче да је судија Слободан Велисављевић морао бити изузет приликом доношења другостепене пресуде, јер је у више наврата доносио одлуке поводом притвора према окривљеном и то решењима Кж2 528/23 од 10.04.2023. године, Кж2 1738/23 од 15.11.2023. године и Кж2 1229/23 од 16.08.2023. године, па је његово поступање у контролама притвора довело у питање његову пристрасност у доношењу мериторне одлуке.

Из списка предмета произилази да је решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 528/23 од 10.04.2023. године донето у већу састављеном од судија Сњежане Лековић, председника већа, Драгољуба Вујасиновића и Слободана Велисављевића, чланова већа и да је тим решењем одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног Уроша Кнежевића изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Кв 82/23 од 29.03.2023. године, са образложењем да је првостепени суд правилно поступио када је окривљеном Урошку Кнежевићу продужио притвор из разлога предвиђених одредбом члана 211. став 1. тачка 3) и 4) ЗКП, јер је окривљени Урош Кнежевић основано сумњив да је извршио кривична дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и 3. КЗ и недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, а да из извода из КЕ произилази да је окривљени раније осуђиван на затворску казну због извршења кривичног дела са елементима насиља, због чега наведене околности у својој свеобухватности представљају особите околности које указују да би окривљени боравком на слободи у кратком временском периоду могао да понови кривична дела, па је продужење притвора окривљеном, у смислу одредбе члана 211. став 1. тачка 3. ЗКП, нужно. У образложењу се даље наводи да, с обзиром да је окривљени Урош Кнежевић основано сумњив да је извршио кривично дела за која су забрањене казне затвора преко 10 година, а начин извршења тих кривичних дела довео до узнемирења јавности – јер је дана 03.01.2023. године на јавном месту у центру Сомбора на главној улици након што је заједно са оштећеним изашао из локала, из појаса извадио пиштољ који је неовлашћено држао и носио и истог испалио један метак у правцу оштећеног АА, поред кога се налазио оштећени ББ, при чему се на том месту, у сваком тренутку, налази већи број људи то представљају околности које су довеле до узнемирења јавности, које узнемирење још увек траје и даље је таквог интензитета да може

угрозити несметано и правично вођење кривичног поступка, па је продужење притвора према окривљеном у смислу члана 211. став 1. тачка 4) ЗКП нужно, а по налажењу суда, продужење притвора према окривљеном је једина мера која обезбеђује несметано вођење кривичног поступка, а иста сврха се не може остварити другом мером предвиђеном законом.

Из списка предмета произилази да је решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1229/23 од 16.08.2023. године донето у већу састављеном од судија Слободана Велисављевића, председника већа, Боривоја Папа и Игора Бурсаћа, чланова већа и да је тим решењем одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног Уроша Кнежевића изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Кв 177/23 од 28.07.2023. године, којим је према овом окривљеном продужен притвор на основу одредбе члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, које решење садржи идентичне разлоге за оправданост продужења притвора по том законском основу у односу на оне које су изнети у образложењу решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 528/23 од 10.04.2023. године.

Из списка предмета произилази да је решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1738/23 од 15.11.2023. године донето у већу састављеном од судија Слободана Велисављевића, председника већа, Мирослава Алимпића и Татјане Шуњка, чланова већа, и да је тим решењем одбијена као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Кв 264/23 од 08.11.2023. године, којим је усвојен предлог браниоца окривљеног и окривљеном Урошу Кнежевићу укинут притвор и истовремено му је на основу члана 208. и 209. ЗКП, одређена мера забране напуштања стана у којем окривљени станује у ..., улица ..., уз примену електронског надзора. У образложењу тог решења се наводи да је првостепени суд правилно оценио да у конкретном случају још увек постоје особите околности које указују да би окривљени у кратком временском периоду могао поновити кривична дела за која је основано сумњив у овом кривичном поступку, обзиром на ранији живот окривљеног, односно да је раније правноснажно осуђиван и да је приликом извршења предметних кривичних дела за које је основано сумњив исказао дрскост и безобзирност, али да је интензитет тих околности услед протеча времена и досадашњег боравка у притвору ослабио у таквој мери да се опасност од понављања кривичног дела може обезбедити применом блаже мере која је одређена од стране првостепеног суда.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода је гарантовано да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

У циљу очувања стандарда независног и непристрасног суда и права на правично суђење, гарантованих одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије и чланом 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, у

Законику о кривичном поступку одредбом члана 37. прописани су разлози за изузеће судија.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 1)-4) ЗКП, превиђене су ситуације у којима се судија или судија поротник мора обавезно изузети од вршења судијске дужности у одређеном предмету, због одређеног односа и повезаности судије са учесницима у поступку или због претходног поступања у истом кривичном предмету, па је тако у тачки 4) прописано да ће судија бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП постоји, ако је у одређеном кривичном предмету у суђењу на главном претресу учествовао судија која је морао бити изузет од вршења судијске дужности, што се односи, између осталог и на разлог што је у истом предмету учествовао у потврђивању оптужнице – члан 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Одредбом члана 210. до 216. ЗКП прописано је да одлучивање о притвору подразумева оцену испуњености законом прописаних разлога за одређивање, продужење или укидање те мере, у које спада и оцена постојања основа сумње да је окривљени извршио кривично дело, па је тако одредбом члана 211. став 1. ЗКП, прописано да се притвор може одредити против лица за које постоји основана сумња да је учинило кривично дело.

Одредбом члана 208. и 209. Законика о кривичном поступку прописани су услови за одређивање забране напуштања стана, као и начин одлучивања о тој мери уколико постоје околности предвиђене у члану 211. став 1. тачка 1), 3) и 4) тог законика, о чему одлучује суд на предлог јавног тужиоца, а после потврђивања оптужнице и по службеној дужности.

Одредбом члана 2. тачка 18) ЗКП, прописано је да је „основана сумња“ скуп чињеница које непосредно указују да је одређено лице учинилац кривичног дела, а тачком 19) истог члана прописано је да је „оправдана сумња“ скуп чињеница које непосредно поткрепљују основану сумњу и оправдавају подизање оптужбе.

Врховни суд је, оцењујући изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, поред уставних и законских одредби, имао у виду и досадашњу праксу Европског суда за људска права, која се иницијално заснивала на објективној концепцији заснованој на строгој раздвојености функције гоњења, истраге и суђења, па све до концепције која је више субјективна, јер претпоставља анализу околности конкретног случаја, у којем се решава питање поштовање раздвојености наведених функција.

По налажењу Врховног суда, учествовање судије у одлучивању о притвору или о мери забране напуштања стана, у истом предмету, по правилу, не представља разлог за његово обавезно изузеће приликом одлучивања о кривици истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом доношења одлуке о притвору, заузео јасан став о кривици окривљеног, а што представља фактичко питање које се процењује у сваком појединачном предмету.

Основана сумња се не може уподобити квалитету сумње који је потребан да би се оптужница против окривљеног потврдила, јер је за ту процесну радњу потребан већи степен сумње – оправдана сумња.

Из наведених разлога, обзиром да судија Слободан Велисављевић није ни констатовао постојање оправдане сумње, већ само постојање основане сумње, Врховни суд је нашао да овај судија није значајније изразио став у погледу кривице окривљеног који би довео у сумњу његову непристрасност у односу на касније мериторно одлучивање.

Имајући у виду одредбу члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, члан 32. Устава РС, праксу Европског суда за људска права, као и праксу Врховног касационог суда, Врховни суд је нашао да учешћем у доношењу другостепене пресуде судије Слободана Велисављевића није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, оцењени су као неосновани.

Браниоци окривљеног Уроша Кнежевића, адвокати Горан Карадаревић, Немања Алексић и Петар Матковић у захтевима за заштиту законитости указују и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводећи да је првостепени суд прекорачио оптужбу, тако што је на потпуно другачији начин у односу на оптужницу (која током поступка није мењана) исконструисао догађај и у изреку пресуде, за разлику од навода оптужнице, додао нову кључну чињеницу - да је окривљени „изазвао опасност за живот и тело већег броја људи, па и оштећених АА и ББ“. У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Карадаревића наводи се да је оптужница прекорачена и на тај начин што је у погледу кривичног дела покушај убиства из члана 113. КЗ за које је окривљени ослобођен од оптужбе, а окривљени је доведен у неповољнији положај тиме што је ослобођен од оптужбе да је поред АА, што му је стављено на терет оптужницом, покушао да лиши живота и окривљеног ББ, што му није ни било стављено на терет.

У захтевима за заштиту законитости браниоци окривљеног Уроша Кнежевића, адвокати Горан Карадаревић, Немања Алексића и Петар Матковић наводе да се побијане пресуде заснивају на доказу који је прибављен супротно одредбама Законика о кривичном поступку и то члану 147. и 152. ЗКП – на снимцима видео надзора са објеката који су се налазили у близини места на коме се одиграо критични догађај и то без наредбе о претресању претходно одузетих уређаја судије за претходни поступак, због чега је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, Врховни суд оцењује неоснованим. Наиме, на исте повреде кривичног закона са истоветним образложењем одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на страни 4. став 5. и страни 5. став 1. а у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на страни 5. став 2. и 3. и страни 6. став 1, образложења своје одлуке, изнео довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Немање Алексића и Петра Матковића, указује се да је суд противно закону користио аудио снимак телефонског разговора ВВ у коме је она полицијском диспечеру пријавила догађај од 03.01.2023. године, испред локала „...“, који је незаконито репродукован на главном претресу из чега је суд извео закључак да се предметни догађај одиграо на начин како је то представило тужилаштво. У захтеву се даље наводи, да су полицијски службеници ГГ и ДД саслушани на околности које им је сведок ЂЂ рекао приликом увиђаја одржаног 07.07.2023. године (наведени сведок је касније саслушан у току поступка), а што није у складу са одредбама ЗКП, па је на наведени начин побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из списка предмета произилази да су на главном претресу пред Вишим судом у Сомбору у предмету К 12/23 дана 12.10.2023. године саслушани сведоци ЂЂ, ГГ, ДД, да су полицијски службеници ГГ и ДД, упозорени и смислу члана 95. и 96. ЗКП и да су у својим исказима изнели своја непосредна опажања приликом вршења службене дужности, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Немање Алексића и Петра Матковића од стране Врховног суда оцењени као неосновани. Надаље, на истом главном претресу саслушан је сведок ВВ, након што је пуштен аудио снимак са аутомата у дежурној служби 192, на коме се чује да је она пријавила пуцњаву у кафе „...“, да се представила и да је рекла ко је пуцао, као и да је сведок на главном претресу изјавила да је чула снимак и да је она то пријавила. По налажењу Врховног суда потврда од стране сведока ВВ да је на аудио снимку њен глас и да је она пријавила догађај представља део исказа овог сведока који је у свему у складу са законом саслушан на главном претресу, па су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Немање Алексића и Петра Матковића којима се на наведени начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Браниоци окривљеног Уроша Кнежевића, адвокати Немања Алексић и Петар Матковић у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења наводе и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, јер суд приликом одлучивања није правилно тумачио одредбу члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, који се примењује и на лица која су кривично дело учинила као млађи пунолетници, с обзиром да календарски узраст није увек у корелацији са менталним узрастом, односно душевном зрелошћу, нарочито што је на главном претресу вештак др Марија Панић прецизирала да је душевна зрелост

окривљеног у време извршења кривичног дела била на нивоу од 18,5 година, те да се његове особине личности још увек формирају.

Одредбом члана 41. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, прописано је да учиниоцу који је као пунолетан извршио кривично дело, а у време суђења није навршио 21 годину, суд може изрећи било коју меру посебних обавеза, меру појачаног надзора од стране органа старатељства или меру упућивања у васпитно –поправни дом ако се, с обзиром на обележја његове личности и околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се овим васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне, док је ставом 2. истог члана прописано да млађем пунолетном лицу коме је изречена васпитна мера суд може под условима предвиђеним овим законом изрећи одговарајућу меру безбедности.

Из списка предмета произилази да је окривљени Урош Кнежевић рођен ...2002. године, а да је кривично дело за које је побијаним пресудама оглашен кривим извршио дана 03.01.2023. године – дакле у 21. години живота, па би се у његовом случају могао применити члан 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица под одређеним условима, међутим, како то представља само могућност, али не и обавезу суда у сваком конкретном случају, Врховни суд је изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, оценио као неосноване.

У захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића, Немање Алексића и Петра Матковића, указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да на страни окривљеног критичном приликом није постојао умишљај, намера, свест и воља, а у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Уроша Кнежевића, адвоката Горана Карадаревића указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП која је учињена на тај начин што је тужилаштво окривљеног теретило да је имао намеру да лиши живота оштећеног, дакле за постојање субјективног елемента кривичног дела који одговара директном умишљају, али и да је истом радњом изазвао опасност за живот и тело већег броја људи, а да за то кривично дело није утврђена конкретна опасност.

По налажењу Врховног суда, изнетим наводима захтева, иако су у том делу поднети из формално дозвољених разлога – повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, суштински се оспорава утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди (члан 440. ЗКП), а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, па је Врховни суд захтеве у том делу оценио као недозвољене.

Браниоци окривљеног Уроша Кнежевића, адвокати Немања Алексић и Петар Матковић у захтеву за заштиту законитости истичу и да суд, одлучујући о врсти и висини кривичне санкције није дао довољан значај олакшавајућим околностима, пре свега младим годинама окривљеног и чињеници да је он незрела личност још у фази формирања и развоја, нити је тим околностима дао значај особито олакшавајућих околности, на који начин се указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, што у

смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев у том делу оценио као недозвољен.

Браниоци окривљеног Уроша Кнежевића, адвокати Немања Алексић и Петар Матковић у захтеву за заштиту законитости изнели су сопствену оцену доказа – исказа сведока и вештачења (члан 440. ЗКП), а захтевом се указује и на повреду члана 395. ЗКП, што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољене разлоге због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев у том делу оценио као недозвољен.

Браниоци окривљеног Уроша Кнежевића, адвокати Немања Алексић и Петар Матковић су захтев за заштиту законитости поднели и због повреда закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, међутим, како браниоци у образложењу захтева уопште не указују у чему се наведене повреде закона састоје, то захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, оценио да поднети захтев у овом делу нема законом прописан садржај.

Из наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу у коме су захтеви одбијени као неосновани, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у коме су захтеви одбачени.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Гордана Којић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Миланка Ранковић